

Det store lerretet

konserter **Festspillene**

Verker av Mozart, Beethoven, Grieg
Irina Zahharenkova, klaver
Troldsalen

Fulltonende flygelklang og virtuose
styrtdykk

Å Festsplillkonsertene i sentrum n man høre proffe, rutinerte musere. I Troldsalen møter man unge sikere i begynnelsen av karrieren, musikere som ennå har noe å bevise. Som for eksempel pianisten Irina Zahharenkova. På gårdsdagens konsert hadde Zahharenkova valgt å konsentrere seg om wienerklassikk og romantikk. Hun startet med en tidlig Mozartsone (nr. 9, K311) og demonstrerte straks solid teknikk. Spesielt ga hun den porselensaktige annen-satsen en fin, sirlig fraserings, mens

de raske satsene virket litt mekaniske og stive. Det kunne skyldes startvansker, men hadde kanskje mer å gjøre med personlig, musikkalsk smak. I det minste ble det raskt tydelig at hun følte seg betydelig bedre hjemme på 1800-tallet, med musikk skrevet i den store, virtuose klavertradisjonen. For Zahharenkova fikk Griegs klaversonate i e-moll (op. 7) til å høres ut som noe Liszt eller Chopin kunne ha skrevet – «grande» og «brilljante», med fulltonende flygelklang og virtuose, dramatiske styrtdykk nedover klaviaturet. Selv Griegs små tilløp til norsk folketone ble løftet opp og fremført som om det var snakk om slaviske danser.

Etter pausen ble det mer Grieg, «Lyriske stykker II (op. 38)» ble spilt i mer typeriktig format, med blant annet gode, avdempede tolkninger

av «Melodie» og «Elegie». Så gikk det bakover til 1820-tallet, med en fremføring av Beethovens sonate nr. 31 (op. 110) der Zahharenkova igjen spente det store lerretet opp med voldsomme, dynamiske kontraster, buldrende bass og skinnende diskant. Men her ble fremføringen alt for unyansert og svart-hvitt, pluss at den raske annensatsen på et tidspunkt balanserte helt ute på kanten av stupet. Festsplillprogrammet presenterte konserten under overskriften «Ungt og nordisk». Ung, ja visst er Zahharenkova det. Men nordisk likefrem? Hun er faktisk russer, født i Kaliningrad, og utdannet i Estland. Man får håpe at festsplilldirektørens ekspansive *Drang nach Osten* ikke gir anledning til utenrikspolitiske problemer.

PETER LARSEN

Flygel til fjells i Førde

HØGE TONER: Storslagne kulissar for russiske Dmitriy Maiboroda (14) på Hafstadfjellet i Førde.

Russiske Dmitriy Maiboroda har spela på politiske toppmøte i St. Petersburg, og på hytten til Putin, men aldri før på eit fjell.

MARIT BENDZ
(tekst og foto)
kultur@bt.no
Førde

Den fjortenårige pianovirtuosen fra Moskva hadde med bestemor

som manager då han vitja Piano-festivalen i Førde i helga. Dei fleste av dei kring 200 tilhøyrarane gjekk opp på det 706 meter høge «byfjellet» i Førde laurdag for å få med seg konserten.

Maiboroda er frå Moskva, og er allerede ein eminent pianist. Han kom mellom anna på 3. plass i Eurovisionens 13. internasjonale konkurranse for unge musikarar i 2006.

Så spørst det kva som skjer med Førde pianofestival no når primus motor gjennom fire år, Elena Sirnes, no flyttar frå Førde. Fjellkonserten var iallfall ein verdig sorti for den russiske pianisten og musikkskulelæraren.

Og for øvrig: Flygelet vart frakta opp med helikopter...

Svenske tempi på norske folketoner

konserter **Festspill**

Uppsala Kammarorlister
Kulturhuset Kabuso, Øystese
Flott sommerkonsert i flott kulturhus

Kabuso i Øystese er Hordaland fylkes tusenårssted, og den moderne bygningen er blitt et imponerende kultursenter med stadige utstillinger og konserter. Selve konsertsalen er et kubisk amfi med plass til knapt 200 mennesker. Man har følelsen av å sitte i en stor treboks, men utformingen av tak og vegger viser at akustikken er ivarettatt. Med seks strykeinstrumenter og rundt 100 tilhørere fungerte salen utmerket på alle vis.

Uppsala Kammarorlister er et velklingende ensemble med dyktige og engasjerte musikere. Joseph

Haydns «Grande Sestetto Concertante op. 23» klang fritt og utadvendt i en avklart klassisk spillestil. Her var det levende musisering med god dynamikk og ekte musikkglede. Litt smårusk i intonasjonen dekket godt til i den brede strykerklangen med to fioliner, to bratsjer, cello og kontrabass.

Et spennende innslag var Britta Bystøms «Strøvtåg i Hernbygden», som ble komponert for ensemblet i fjor. En artig og variert komposisjon hvor Byström blander tradisjon og nytenkning på taltalende vis. Samtidseffektene er varierte, og rytmisk fantasi øker tilgjengeligheten for tilhørerne. Men i moderne frittone musikk er intonasjon like viktig som i klassisk kammermusikk, og her sviktet det igjen på noen steder.

Ole Bulls «Et seterbesøk» fant sitt publikum, selv om mange sikkert moret seg litt over svenske tempi på norske folketoner. Peter Tsjajkovskijs «Souvenir de Florence» er glad musikk med en utadvendt og optimistisk grunn tone. Uppsala Kammarorlister viste igjen god ensemblekontroll med frisk vitalitet på alle nivåer. Stort engasjement kunne noen ganger utløse et litt aggressivt og utagerende spill, men som helhet var dette en rik fremførelse med energi, formfaste og mye velklang.

Et morsomt ekstranummer var en scherzo av svenske Per August Ölander som levde på 1800-tallet. Nærmere Mendelssohns «Midsommer-nattsdrøm» går det neppe an å komme!

KNUT HELBEKKMO

BLID I BOD: – Det kan hende smilet blir litt stivt nå, for jeg har stått her i hele dag, sier Kirsten Reckweg i Festsplillene ut fra luke.

FOTO: HELGE SKOVIN

Lever livet i luke

NAVN: Kirsten Reckweg

ALDER: 34

JOB: Kunstner og kulturformidler

AKTUELL: Jobber i den gule Festsplill-boden på Torgallmenningen

► Festivalintervjuet

Hvorfor jobber du her?

– Jeg jobbet som frivillig i fjor, og fikk tilbud om denne jobben i år. Det passet godt, for jeg er tidligere bergensguide.

Får du mange rene turistspørsmål?

– Ja, det er ikke til å unngå. Noen tror dette er turistinformasjon og stiller spørsmål om alt. Jeg svarer så godt jeg kan og henviser til mine gamle kolleger når jeg må.

Har turistene hørt om Festsplillene?

– Rundt halvparten kjenner til oss, men veldig mange stopper og spør. En 80-åring som var innom her om dagen kommer hvert eneste år på grunn av Festsplillene. Han kjøper alltid mange av billettene på forhånd, men spør på med noen flere når han kommer hit til boden.

Har de fleste bestemt seg for hva de skal ha før de kommer til deg?

– Nei. Mange kommer bort og lurer på hva som skjer de nærmeste dagene. Det er nok en del som handler på impuls, mens andre bare kommer for å slå av en prat og ta en kopp kaffe.

Kaffe?

– Ja, vi gir bort gratis kaffe. Det har slått veldig an i år. Det var faktisk en som var så fornøyd med kaffen at han span-derte en is på meg for et par dager siden.

Hvem er det som handler billettene sine hos deg?

– Alle typer mennesker, både gamle og unge. Mange av de yngre lurer på hva Festsplillene er og om vi har noe å anbefale. Og det er jo bra, for det er dem som er morgendagens publikum.

Det finnes plenty med utsalgssteder. Hvorfor har dere en bod på Torgallmenningen?

– Med den knalle gulfargen er den veldig synlig og blir et slags knutepunkt, også for artistene. Jeg har hatt mange gode diskusjoner med artister som kommer innom. Noen vil bare slå an en prat, mens andre skal kjøpe billetter til bekjente eller til seg selv.

Hva er det verste med å stå i bod?

– At jeg får mange reaksjoner, både kritikk og ros. De fleste er fornøyd, men de som er misfornøyd, vet også å si ifra. Da svarer jeg så godt jeg kan, og henviser til den svarte boken vi har liggende. Der kan folk komme med sine reaksjoner.

Har du vært på noen av arrangementene, eller blir det bare jobbing?

– Nei da, jeg har fått med meg flere ting, blant annet *L'Amour de loin*, *Valkyrien* og *Truls Mørk*. Dessuten gleder jeg meg til avslutningskonserten. Jeg håper bare jeg er tidssnok ferdig her, slik at jeg rekker det.

Er det en trist dag når alt er slutt 4. juni?

– Jeg tror ikke jeg rekker å bli trist. Det blir maling i ett frem til jeg skal ha utstilling i Oslo 19. juni.

ØYSTEIN K. LANGBERG